

HARRIET MUNCASTER

VICTORIA STITCH VAPAA JA kuuhuisa

Aurinko
KUSTANNUS

I. LUKU

Ihmisten maailma

VICTORIA STITCH käpertyi luolan seinää vasten ja kietoi samettiviittansa tiukasti ympärilleen. Tärisevällä, jääkylmällä kädellään hän veti esille taikasauvansa, *Celestinen taikasauvan*, ja heilutti sitä niin, että timanttikipinöiden suihku sinkosi hänen edessään olevaan pieneen merileväkasaan. Välittömästi se syttyi roihuavaksi nuotioksi. Victoria Stitch ojensi kätensä ja lämmitteli niitä, kirsikanpunaiset liekit välkkyivät hämärässä hänen kalpeilla kasvoillaan. Kylmyydestä ja siitä huolimatta, ettei hänellä ollut paikkaa, minne mennä, Victoria Stitch tunsu itsensä yhä euforiseksi paettuaan Hipinämetsästä aiemmin sinä aamuna. Uloskäynnillä oli ollut helppoa päästä vartijoiden ohi. He eivät olleet odottaneet törmäävänsä hänen kaltaiseensa hipisijään. Hipisijä, joka osasi kiellettyä taikuutta. Hän oli käyttänyt vartijoihin nukahtamisloitsua ja pujahtanut sitten portista. Varovasti.

Victoria Stitch hymyili omahyväisesti ja silitteli Tähtipölyä, pientä lohikäärmostään tulen kajossa. Celestinen taikasauvan ja kukan varastaminen ja loitsun käyttäminen kielletyn taikuuden kirjasta, Hipisijöiden kirjasta, oli pahasti tehty, mutta hän ei välittänyt siitä. Hän vihasi Hipinämetsää ja kaikkia sen hipisijöitä – paitsi Celestineä, tietenkin. Hänellä ei ollut ollut muuta vaihtoehtoa kuin lähteä. Hän ei kuulunut sinne. Hän ei kuulunut mihinkään. Hänen oli parempi olla yksin. Täällä hän oli vapaa! Hipisijäviranomaiset eivät koskaan löytäisi häntä ihmisten maailmasta. Se oli liian suuri. Hän voisi tehdä mitä halusi, kunhan pitäisi huolen, etteivät ihmiset koskaan huomaisi häntä. Maailma oli *hänen*.

Hän avasi mustan samettireppunsa ja otti esiin pullon kuumaa suklaata ja keksejä, jotka hän jakoi Tähtipölyn kanssa. Yhdessä he söivät niitä nuotion ääressä ja kuuntelivat sen rasahtelua ja veden tippumista merilevän liimaamilta luolan seinämiltä. Tämä oli hyvä piilopaikka. Toistaiseksi. Mutta Victoria Stitch tiesi, että hänen olisi pian löydettävä jokin muu paikka, johon asettua. Hän ei voisi jäädä ikuisesti pimeään, kosteaan luolaan. Ulkona tuuli myllersi, lumi kieppui ja meri pauhasi ja iskeytyi kallioihin. Victoria Stitch ei ollut koskaan ennen nähnyt merta, ja aiemmin hän oli istunut rantakivellä, tuijottanut sitä ja ihmetellyt, miten aallot vyöryivät suoraan häntä kohti ja sitten taas takaisin.

Ja sitten hän oli nähnyt heidät – ihmiset.

Victoria Stitch ei ollut koskaan ennen nähnyt ihmisiääkään, vaikka oli lukenut heistä kirjoista. Nyt he ilmes-
tyivät horisontista, kaksi jättiläistä, jotka tallustivat kohti
merta. Victoria Stitch istui kivellä paikalleen jähmetty-

neenä. Hän ei pelännyt, että hänet nähtäisiin – hän oli niin pieni ihmisiin verrattuna. Oli vain järkyttävää taju-
ta, *miten* pieni hän oli. Oliko hän todella niin *mitätön*?

Ei. Hän oli prinsessa, hän muistutti itseään. Ja jos ei olisi ollut typeriä vinksahaneita viranomaisia ja lordi Astrofelia, hänestä olisi tullut *kuningatar* – ja hän ja hänen kaksossisarensa Celestine olisivat voineet hallita yhdessä.

Victoria Stitch oli asetellut kruunuaan paremmin. Sit-
ten hän nousi kiveltä, hyppäsi kukanvarrelle ja vetäytyi luolaan.

Myöhemmin, kun lumisade oli lakannut, Victoria Stitch lähti luolasta ja lensi jäiseen ilmaan kukanvarrella, *Celestinen kukalla*. Hän halusi tutkia ympäristöä. Oli iltahämärä, ja luminen ranta ja kalliot loistivat kirkkaan valkoisina nousevan kuun valossa. Kukaan ei huomaisi häntä tähän aikaan illasta. Hän lensi nopeasti rantaa pitkin kohti laattikkomaista taloryhmää, joka oli kyyristynyt kallioiden huipulle. Kullankeltaiset suorakulmiot loistivat jokaisesta talosta, ja ensimmäistä kertaa Victoria Stitch tunsu yksinäisyyttä, kun oli ulkona yksin kylmässä, tuntemattomassa paikassa. Ensimmäistä kertaa metsästä lähdön jälkeen hän antoi ajatusten Celestinestä hiipiä mieleensä, ja hänen sydäntään särki hetken.

Celestine.

Asiat eivät olisi enää koskaan entisellään. Hänen sisarensa, hänen *kaksosensa*, oli nyt Hipinämetsän kuningatar. Celestinellä oli velvollisuuksia. Päivät, jolloin he kaksi olivat maailmaa vastaan, olivat kauan sitten menneet. Victoria Stitch räpytteli silmiään eikä antanut kyyneelten valua. Ne joka tapauksessa vain jäätyisivät hänen kasvoilleen.

Mutta nyt hänen mieleensä uhkasi nousta muitakin ajatuksia. Ennen Celestineä oli ollut toinen kuningatar, kuningatar Kassiopeia. Victoria Stitch muisti kauhistuneena, kuinka häntä syytettiin kuningattaren murhasta ja viskattiin vankilaan. Vaikka Celestine oli auttanut puhdistamaan hänen nimensä, Victoria Stitchin taikasauva ja kukka oli silti takavarikoitu pysyvästi. Silloin oli ollut liian myöhäistä pelastua. Hänellä oli *maine*. Celestine oli nostettu valtaistuimelle hänen sijastaan. Ketään muuta ei ollut jäljellä. Ei enää kallisarvoisesta timantista syntyneitä lapsia. Celestine, joka oli syntynyt epäpuhtaasta timantista kaksosensa kanssa, joutui tyytymään siihen.

Victoria Stitch niiskaisi ja sysäsi muistot pois. Hän katsoi ympärilleen ja tajusi lentävänsä kohti ihmisen mökkiä. Hän laskeutui varovasti ikkunalaudalle ja kurkisti sisään painaen kätensä kylmää lasia vasten. Sisällä näytti niin valoisalta ja kirkkaalta. Victoria Stitch arveli, että huoneen täytyi olla keittiö, koska siellä oli työtaso, jossa oli tiskiallas, hylly täynnä raidallisia astioita ja liesi, jolla kupli jotain. Hän ei voinut uskoa, miten jättimäistä kaik-

ki oli! Victoria Stitch tunsi, miten hänen vatsansa kur-
ni. Hän oli syönyt kaikki keksit. Hän voisi tietysti taikoa
ruokaa (hän muisti yhä *sen* kielletyn loitsun Hipisijöiden
kirjasta) mutta missä hän söisi sen? Täällä ulkona kylmäs-
sä ja jäätyisi kuoliaaksi? Ei, hänen oli päästävä jotenkin
sisälle ihmisen taloon ilman, että häntä huomattaisiin, ja
sitten hän voisi piiloutua. Hän tarvitsi lämpöä.

Victoria Stitch nousi takaisin kukalleen, alkoi kiertää
varovasti talon seiniä ja etsi aukkoa. Hänen sydämensä
sykki rinnassa. Näinkö nokkela tutkimusmatkailija teki-
si? Hän tiesi, että luultavasti ei. Yleensä tutkimusmatkai-
lijat harjoittelivat vuoden tai kauemminkin oppiakseen,
miten liikkua ihmisten maailmassa turvallisesti ja piilossa
pysyen. Heidän oli ansaittava tutkimusmatkailijan merk-
ki, ennen kuin he saivat lähteä Hipinämetsästä. Victoria
Stitch ei tuntenut mitään tutkimusmatkailijan säännöistä,
paitsi tärkeimmän: hipisijää *ei saa koskaan nähdä*.

Hän pysähtyi ilmaan ja piti tiukasti kiinni kukastaan,
jota tuuli keinutti edestakaisin, miettien uskaltaisiko hän
todella yrittää päästä ihmisen asuntoon. Se olisi uskomat-
toman riskialtista. Ihmiset voivat olla vaarallisia. Kaikille
hipisijöille se opetettiin jo pienestä pitäen. Mutta lämpö
ja valo olivat niin houkuttelevia. Ja Victoria Stitch tunsi
itsensä uhkarohkeaksi...

Hän oli oven edessä, jossa oli postiluukku. Kirjeluuk-
ku! Se olisi juuri sopivan kokoinen, jotta hän voisi li-
vahtaa siitä. Hän lensi sitä kohti, painautui metalliluuk-

kua vasten ja työnsi ensin toisen jalkansa, sitten toisen ja lopulta koko vartalonsa luukusta ja toivoi, ettei toisella puolella ollut ketään; eihän sitä voinut mitenkään tietää. Kirjelaatikko kolahti hänen takanaan kiinni, ja Victoria Stitch oli päässyt siitä läpi ja leijui ilmassa kukanvarrelaan käytävällä.

Hänen edessään seisoi ihminen.